

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET
EINDVERSLAG

(Ingezonden 24 juni 1965)

Nr. 10

De twee door de Commissie voor Justitie in haar eindverslag gemaakte opmerkingen moge de ondergetekende als volgt beantwoorden:

1. De commissie verklaarde zich ermede te kunnen verenigen, dat in artikel 125 Rv. van het ontwerp artikel 144 Rv. van overeenkomstige toepassing wordt uitgezonderd. Zij wil hieraan evenwel niet de conclusie verbonden zien, dat het de kantonrechter in de toekomst niet geoorloofd zou zijn pleidooien toe te staan in die gevallen, waarin dit thans wel pleegt te geschieden. De huidige praktijk laat het — aldus werd reeds in het voorlopig verslag opgemerkt — aan de prudentie van de kantonrechter over of partijen tot een mondelinge toelichting worden toegelaten. De ondergetekende kan met de in het eindverslag gegeven uitleg van artikel 125 volledig instemmen. De schrapping van artikel 144 Rv. uit de in artikel 125 Rv. opgesomde reeks van bepalingen heeft plaatsgevonden, nadat in het voorlopig verslag het bezwaar was geopperd, dat uit de expliciete vermelding van artikel 144 Rv. ten onrechte zou kunnen worden afgeleid, dat de kantonrechter in de toekomst steeds verplicht zou zijn partijen tot pleidooi toe te laten. Het feit, dat artikel 144 Rv. thans in verband met de kantongerechtsprocedure niet meer wordt genoemd, mag evenwel niet worden opgevat als een aanwijzing, dat de mogelijkheid tot het geven van een mondelinge toelichting door partijen in het ontwerp zou worden uitgesloten. Zulks zou — wil het de ondergetekende voorkomen — ook niet in overeenstemming zijn met het informele karakter, dat de kantongerechtsprocedure eigen is.

2. Gevraagd werd voorts of de werking van artikel 43 R.O. niet wordt beperkt door het voorgestelde artikel 98a Rv. Waarom, zo werd gesteld, zou men, een geschil gerezen zijnde, niet de afspraak kunnen maken, dit ter beslechting voor te leggen aan de kantonrechter ter keuze van partijen met inachtneming van artikel 43 R.O. De strekking van het voorgestelde artikel 98a Rv. is te voorkomen, dat in (standaard)overeenkomsten te voren een afwijkende regeling van de relatieve competentie wordt getroffen, welke door het belang van de eiser is ingegeven. Wanneer er eenmaal een geschil gerezen is en partijen overeenkomstig artikel 43 R.O. de beslissing van de kantonrechter willen inroepen, ligt de zaak inderdaad anders, omdat dan de gedaagde niet in een dwangpositie verkeert. Er is dan geen bezwaar, dat partijen hun geschil aan de kantonrechter binnen het arrondissement, zulks te hunner keuze, onderwerpen. Het voorgestelde artikel 98a is in deze zin gewijzigd.

3. Inmiddels bereikten de ondergetekende nog enige suggesties tot het aanbrengen van ondergeschikte wijzigingen in het ontwerp. Voor zover deze voorstellen naar het oordeel van de ondergetekende kunnen leiden tot wezenlijke technische verbeteringen is hieraan door de onderstaande wijzigingsvoorstellen gevolg gegeven:

a. Artikel 125k bepaalt, dat, wil een verzoekschrift gericht kunnen worden tot een vennootschap onder firma of een commanditaire vennootschap, ten minste een van de vennoten een bekende woon- of verblijfplaats in Nederland moet hebben. Opgemerkt is, dat aan dit voorschrift voor de verzoeker be-

zwaren verbonden zijn: veelal immers zal hij wel bekend zijn met het kantooradres van de vennootschap waarmee hij heeft gehandeld, maar niet met de adressen der vennoten. De verzoeker zal daarvoor vaak niet het adres van een der vennoten in het verzoekschrift vermelden, hetgeen er weer toe leidt, dat de kantongerechten met nodeloze extra-arbeid worden belast.

Daar komt bij, dat er geen bijzondere noodzaak bestaat om de toepasselijkheid van artikel 125*k* e.v. van het ontwerp uit te sluiten voor die gevallen, waarin geen der vennoten een bekende woon- of verblijfplaats in Nederland heeft, maar de vennootschap wel hier te lande kantoor houdt. Het verzoekschrift kan dan immers zonder bezwaar naar het kantoor van de vennootschap worden gezonden (vgl. artikel 4, onder 4° Rv.). Bij nota van wijzigingen wordt daarom voorgesteld naast de woon- of verblijfplaats der vennoten ook de plaats van vestiging van het kantoor der vennootschap als maatstaf te doen gelden.

b. Artikel 125*l* schrijft voor, dat de schuldeiser bij de indiening van zijn verzoekschrift ter griffie twee afschriften moet overleggen. Het oorspronkelijke verzoekschrift blijft ter griffie berusten (artikel 125*m*, tweede lid); van de twee afschriften wordt er één door de griffier onverwijld aan de schuldenaar gezonden (artikel 125*m*, derde lid). Geeft de kantonrechter vervolgens een beschikking tot verwijzing naar de terechtzitting, dan zal van deze beschikking volgens artikel 125*v*, eerste lid, van het ontwerp aan ieder der partijen een afschrift moet worden toegezonden. Onder de vigueur van het Besluit tot vergemakkelijking van de inning van kleine geldvorderingen is het inmiddels op een aantal plaatsen in den lande praktijk geworden, dat de kantonrechter in de aanhef van zijn beschikking geen gegevens omtrent partijen vermeldt, doch verwijst naar een aangehecht afschrift van het verzoekschrift. Aldus wordt een arbeidsbesparing verkregen die, getoet op het grote aantal jaarlijks ingediende verzoekschriften, van betekenis wordt geacht. Indien het onderhavige ontwerp tot wet wordt, zal deze praktijk echter slechts kunnen worden voortgezet, indien de kantonrechter in deze fase van het rechtsgeding nog de beschikking heeft over twee afschriften van het verzoekschrift, derhalve één meer dan thans het geval is; aan elk der voor partijen bestemde afschriften van de verwijzingsbeschikking dient immers een afschrift van het verzoekschrift te zijn gehecht. Ook indien de kantonrechter geen verwijzingsbeschikking doch een rechterlijk bevel tot betaling

geeft, zal veelal één afschrift meer nodig zijn dan artikel 125*l*, eerste lid, van het ontwerp voorschrijft. In de dwangbevelen pleegt namelijk volgens de huidige praktijk eveneens voor bepaalde gegevens een verwijzing voor te komen naar het verzoekschrift. Aldus zal, naar te verwachten valt, ook geschieden bij de rechterlijke bevelen tot betaling. Volgens het laatste lid van artikel 125*s* ontvangt de schuldeiser een in executoriale vorm opgemaakte expeditie van het bevel, terwijl de schuldenaar een afschrift ontvangt; bij elk van die stukken zal dan een afschrift van het verzoekschrift moeten worden gevoegd.

Met het oog op het vorenstaande meent de ondergetekende, dat het uit administratief oogpunt wenselijk is, het in artikel 125*l* voorgeschreven aantal afschriften te verhogen van twee op drie. Het laatste lid van artikel 125*m* dient hieraan aangepast te worden. Aldus wordt bij nota van wijzigingen voorgesteld.

c. Ten einde artikel 125*l* in overeenstemming te brengen met de terminologie van de Wet van 8 december 1960 tot wijziging van het „Tarief van justitiekosten en salarissen in burgerlijke zaken” wordt voorgesteld het woord „griffierecht” te vervangen door „vast recht”. Ter verduidelijking doet de nota van wijzigingen deze term in het tweede lid onder 4° voorafgaan door de woorden: „het bij de indiening van het verzoekschrift verschuldigde”.

d. Bij eerste nota van wijzigingen werd het beroep van de schuldeiser als verplichte vermelding in verzoekschriften uit artikel 125*l* geschrapt; aanpassing van artikel 125*s* op dit punt bleef echter achterwege. Thans wordt voorgesteld hierin alsnog te voorzien.

e. Het laatste lid van artikel 125*s* schrijft voor, dat de griffier een afschrift van het rechterlijk bevel tot betaling zendt naar de schuldenaar. Het ontwerp verbindt aan de ontvangst van dit stuk geen bijzonder rechtsgevolg. Het dient uitsluitend ter informatie van de schuldenaar. Niettemin zou volgens het tweede lid van artikel 125*v* de verzending per aangetekende brief met bericht van ontvangst dienen te geschieden. Het is de ondergetekende gebleken, dat deze wijze van verzending voor de griffies een niet onaanzienlijke hoeveelheid extra-arbeid meebrengt. Voorgesteld wordt daarom in dit geval de verzending bij gewone brief te doen plaatsvinden.

De Minister van Justitie,
SAMKALDEN.